

மழைச் செம்புச் சடங்கும் மூதேவி வழிபாடும்

(பகுதி 2)

முனைவர் ஆ.திருநீலகண்டன்
வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர்,
ம.தி.தா. இந்துக்கல்லூரி, திருநெல்வேலி

எனவே. மாடன் வகைகளுள், வண்ணார்கள் வழிபடும் மாட்டுத்தலை கொண்ட வண்ணாரமாடனே, மூதேவியுடன் மாட்டுத்தலையுடன் காணப்படும் அவள் மகன் மாந்திகனாக இருக்கலாம் என இந்த ஆய்வு கருதுகிறது.

மேலும், 'வெள்ளாவிப் பொங்கல்' பற்றிக் கூறும் வண்ணார் சமூகத்தவர் ஒருவர், வெள்ளாவிப் பொங்கல் என்பது மாடசாமிக்குத்தான். வண்ணாரமாடன்

என்பதும் அதுதான்(23) எனக் குறிப்பிடுவது இக்கருதுகோளை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மேலும் வன்னிக்கோனேந்தல் அருகிலுள்ள வண்ணார்கள் வழிபடும் சுடலைமாடன் கோயில் வளாகத்தில் கழுதை வாகனம் கொண்ட பெண் தெய்வத்தின் சிலை ஒன்று உள்ளது என்றும் (24) எப்போதுவென்றான் அருகே உள்ள அருகன்குளத்தில் வண்ணார மாடசாமி கோயிலில் விழாக்காலங்களில் கழுதை முகங்கொண்ட பெண் தெய்வம் வழிபடப்படுகிறது என்றும் , (25)

மேலச்சாத்தான்குளம் அருகில் விஜயரங்கபுரத்தில் அழுக்கு மூட்டை சுமந்தபடி ஒரு வண்ணாரமாடத்தியின் உருவம் ஓவியமாக உள்ளது என்றும் தகவலாளிகள் தெரிவிக்கின்றனர்.(26)

தமிழில் வண்ணம் என்றால் அழகு என்று பொருள். அழுக்கானவற்றை வண்ணமாக்குவது என்ற பொருளில்தான் சலவைத் தொழிலாளருக்கு வண்ணார் என்று பெயர் வந்ததாக எச்.ஏ. ஸ்டுவார்ட் குறிப்பிடுகிறார்.(27)

புராணக்கதைகளின்படி பிரஜாபதியான தட்சன் சிவனை மதிக்காமல் நடத்திய யாகத்தைத் தடைசெய்யும்போது பலரைக் கொன்றதால் அந்தப் பாவத்துக்கு கழுவாயாக 'விரபத்திரனைச் சிவன் மனிதர்களின் உடைகளைச் சுத்தம் செய்யச் சொன்னார். தமிழ் வண்ணார்களின் பெயர்களில் விரபத்திரன் என்ற பெயர் அதிகமாகக் காணப்படுவதனை இக்கதையுடன் தொடர்புபடுத்திக் காண வேண்டும்.

வண்ணார் சாதி அடித்தள சாதிகளில் ஒன்றாகவும். சேவைச்சாதியாகவும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊர்மக்களின் அழுக்கு உடைகளைச் சுத்தம் செய்வதோடு அல்லாமல் தீட்டுக்குரியனவாகக் கருதப்படும் பூப்பெய்திய பெண்கள், பிள்ளைபெற்ற பெண்கள், இறந்தவர்கள் ஆகியோரின் உடைகளைச் சுத்தம் செய்வது போன்ற இவர்களின் மீதான வைதீக ஒடுக்குமுறை இவர்களைச் சில நிலைகளில் தீட்டுக்குரிய சாதியினராக இழிவு படுத்துகின்றது. இவர்களில் ஒரு பிரிவினர் 'தீண்டத்தகாத மக்கள்' எனக் கற்பிக்கப்பட்டுள்ள அடித்தள மக்களின் துணிகளைச் சுத்தம் செய்பவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் 'புரத வண்ணார்' என அழைக்கப்பட்டு, பார்க்கவும் அணுகவும். கூடாதவர்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வண்ணார்களிலேயே கீழ்சாதியினராகவும் கருதப்பட்டு வந்தனர்.(28)

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், வருணாச்சிரம் சமூக அடுக்கில் இன்னமும் வைதீக மயமாகாத சாதிய மதிப்பைப் பெறாத அடித்தள மக்களின் சாதிகளுள் வண்ணார் சாதியும் ஒன்று.

மழைச்சடங்குகளையும், குறிப்பாக முள்ளிக்குளம் மழைச்செம்புச் சடங்கையும், பொதுவாக வண்ணார் சாதியையும் குறிப்பாக இம்மழைச் செம்புச் சடங்கில் அவர்களின் பங்கையும், மூதேவி என்கிற வளமைத் தெய்வத்தின் தன்மைகளையும் தொகுத்து ஆராய்கின்ற போது வண்ணார் சாதிக்கும், மூதேவி எனும் தெய்வத்துக்கும் கற்பிக்கப்பட்ட ஒரு உறவுநிலை இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. வேறுசில ஆதாரங்களும் இக்கருத்தை அரண் செய்கின்றன.

அழகின்மையின் குறியீடாகவும், புனிதமற்றதாகவும். கண்ணேறு கழிப்புக்குரிய உருவமாகவும், சிலநிலைகளில் இழவுக்குறிப்பாகவும், சில இடங்களில் மழை வேண்டிச் செய்யப்படும் சடங்கில் பயன்படுத்தப்படுவதுமாகிய கழுதை, மூதேவியின் வாகனம் என்பதும் தொழில் அடிப்படையில் அது வண்ணார் சமூகத்துடன் மட்டுமே பெருமளவு தொடர்புடையது என்பதும் குறிக்கத்தக்கன. இவ்வாய்வாளரின் கள ஆய்வின் போது வண்ணார் சமூகத்தவர் சிலர் கழுதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது. கழுதை ஒரு வாகனம் என்றனர்.(29) மேலும், தேவர் சமூகப் பெரியவர் ஒருவரும், 'கழுதை ஒரு வாகனம் எனவே அதை அடிக்கக் கூடாது' என்றார்.(30) ஆனால் அது எந்தத் தெய்வத்தின் வாகனம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வாகனம் என்பது பொது நிலையில் ஊர்திகளையும், சமயநிலையில் தெய்வங்கள் ஏறிவரும் ஊர்திகளையும் குறிக்கப் பயன்படும் சொல், என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

மேலும், கள ஆய்வின்போது வண்ணார் சமூகப் பெரியவர் ஒருவர் கழுதையின் அதிர்ஷ்டச் சிறப்புகளை விவரிக்கும்போது, "அவ (கழுதை) எதுக்க வந்தாலே சீதேவிதான்" என்றார்.(31)

துரதிருஷ்டத்துக்கு உரியவளான மூதேவியின் வாகனமான கழுதையை இங்கு பெண்ணாகப் பார்ப்பதும், எதிர்க்கலாச்சார அடிப்படையில் சீதேவியாகப் பார்ப்பதும் குறிக்கத்தக்கன.

குடும்ப நிகழ்வுகளின் போதும், உரையாடலின் போதும் கழுதை கத்தினால் நல்ல சகுனம் என்பது எல்லாச் சாதி மக்களிடமும் காணப்படும் நம்பிக்கையாகும். மேலும், வண்ணார் மாடன் கோயில் குறித்துப் பிறசாதி மக்களிடையே அச்ச உணர்வு நிலவுவதைக் கள ஆய்வில் பார்க்க முடிந்தது. சில இடங்களில் (வண்ணார் மாடனின் முன்னொட்டாக வரும் 'நல்லமாடன்' என்ற பெயரையும் இங்கு எதிர்க்கலாச்சார அடிப்படையில் பார்க்க இயலும். மூதேவியின் கொடியான காக்கை அபிதான சிந்தாமணியாலும்,(32) பொது வழக்காலும் துப்புரவுப் பணியோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு 'ஊர்த்தோட்டி' என அழைக்கப்படுகிறது. மூதேவியின் பல பெயர்களுள் 'ஏகவேணி' என்பதும் ஒன்று. ஏகவேணி என்றால் ஒற்றைச் சடையாள் என்று பொருள்.

வண்ணார்களுக்கு 'ஏகாலிகள்' என்றே பெயர் உண்டு. ஒற்றைக்கால் என்பது இதன் பொருள். ஒத்தச்சடை, இரட்டைச்சடை என்பதைப் பொது வழக்காக ஒத்தைக்கால், இரட்டைக்கால் என்று வழங்குவதை நோக்க வேண்டும்.

வண்ணார்கள் தங்களின் துணிகள் வெள்ளாவியில் எரிந்து போகாமல் இருக்கவும், மழை பெய்து வளம் பெருகவும் வெள்ளாவி அடுப்புக்கு முன் வெள்ளாவிப் பொங்கல் இடும் வழக்கம் கொண்டவர்கள்.(33) மூதேவிக்கு 'ஜலமாயா' என்ற பெயர் உண்டு என்பதும்,

மூதேவி வாழிடங்களில் ஆடை துவைத்த நீரும் ஒன்று என்பதும் நோக்கத்தக்கது. கள ஆய்வில், வண்ணார் சமூகப் பெரியவர் ஒருவர் 'வெள்ளாவிப்பொங்கல்' என்பது மாடசாமிக்குத்தான், வண்ணாரமாடன் என்பதும் அந்த மாடசாமிதான், என்றது மீளவும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. இதன் தொடர்பில் 'வெள்ளாவிப் பொங்கலும்' தனி ஆய்வுக்குரியது.

மழைச் சடங்குகளில் ஒன்றான கொடும்பாவி கட்டி எரித்தலில், இதன் தொடர்பில் ஒரு புதிய ஐயம் எழுந்துள்ளது. கொடும்பாவி என்பது யாரைக் குறிக்கின்றது? என்பதே அது.

கொடும்பாவி சாகாளோ
கோடிமழை பெய்யாதோ(34)
கொடும்பாவி சண்டாளி
ஒரு மழை பெய்யாதோ!(35)

என்று வருகிற கொடும்பாவி எரிப்புப் பாடல்களின் மூலம் கொடும்பாவியைப் பெண்ணாகவே பார்க்கின்றனர் என்பதும்,

கொடும்பாவி சாகாளோ
கோடிமழை பெய்யாதோ
நாசகாரி சாகாளோ
நல்ல மழை பெய்யாதோ
மூதேவி சாகாளோ
முழு வெள்ளம் பாயாதோ

என்ற மழைச் சடங்குப் பாட்டின் (36)மூலம் இது போன்ற பாடல்களில் பெண்ணாகச் சுட்டப்படுபவள் மூதேவியே என்பதும் தெரியவருகிறது.

கோவில்பட்டி அருகே வானரமுட்டி எனும் ஊரில் கொடும்பாவியைக் கட்டி, விளக்குமாற்றால் அடித்து இழுத்து, மயானத்தில் வைத்து எரித்துப் பின்னர் அதோடு தொடர்புடைய சடங்குப் பொருட்களையும் துணி முதலியவற்றையும் வண்ணாருக்குக்

கொடுக்கின்றனர் என்பது தகவலாளிகள்
மூலம் தெரிய வருகிறது.(37)

நெல்லை ராமையன்பட்டி : அருகேயுள்ள
சேதுராயன் புதூரில் நடைபெறும்
கொடும்பாவி எரிப்பு மழைச்சடங்கில்.
கொடும்பாவியை இழுத்து வரும்போது
அதோடு கழுதை ஒன்றையும்
ஊர்வலமாக இழுத்துவருவர்.

ஊர்ப்பொது இடத்தில் கொடும்பாவியை
எரித்த பின்னர், கழுதையின் காதில்
தேங்காய்ச் சிரட்டையைக் கவ்வக்
கொடுப்பர். (தேங்காய்
அப்புறப்படுத்தப்பட்ட கனத்த சிரட்டையில்
சிறிய பிளவை ஏற்படுத்துவர். பிறகு அந்த
கிறல் விழுந்த சிரட்டையை கழுதையின்
காதில் கிளிப் போன்று பற்றிக்கொள்ளச்
(கவ்விக் கொள்ளச்) செய்வர் விசையுடன்
பற்றிக்கொள்ளும் சிரட்டை, காதில்
வலியை ஏற்படுத்துவதால் கழுதை
கத்திக்கொண்டே ஓடும். இதனையே
சிரட்டையை கவ்வக் கொடுத்தல்'
என்கின்றனர்) அதனால் அது
கத்திக்கொண்டே ஓடும்.

இவ்வூரில் கணிசமான மக்கள்
தலித்துகள். இவர்களுக்குச் சேவைச்
சாதியினராக இருப்பவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட
சாதிகளின் வண்ணார்களான தீண்டா
வண்ணார் எனப்படும் புரத வண்ணார்
ஆவர், கொடும்பாவி எரிப்பு முடிந்ததும்
ஊர் மக்கள் பகிர்ந்து கொண்டது போக
மீதமுள்ள ஊர்ச்சோற்றை இப்புரத
வண்ணார்களே எடுத்துக் கொள்கின்றனர்
என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.(38)

கோவில்பட்டி அருகே கீழ வைப்பாறு
ஊரில் மழைச் சடங்கில் பாடப்படும்
பாடல் ஒன்று

எங்க காட்டுக்கும் பெய்யும் மழை
எருக்கலங்காட்டுக்கும் பெய்யும் மழை
வண்ணாத்தி வாசலிலே வந்து
வளத்தோடு பெய்யும் மழை!(39)

என்கிறது.

எருக்கு (அ) கள்ளி என்பது ஒரு
நிலையில் வறட்சியோடும்,
பஞ்சத்தோடும், வெறுமையோடும்
தொடர்புடையது. முள்ளிக்குளம் மழைச்
செம்புச் சடங்கிலும், கீழ வைப்பாறு
மழைச் சடங்குப் பாட்டிலும் எருக்கு
காணப்படுவதோடு, அது வண்ணார்
சமூகப் பெண்ணோடும்
தொடர்புபடுத்தப்படுவது குறிக்கத்தக்கது.
குமரி மாவட்டம் குளச்சல் கடற்கரையில்
உள்ள மீனவர் பகுதிகளில், தோசம்
பிடித்த (மீன்) வலையைக் கடற்கரையில்
வைத்து நடு இரவில் எருக்கம் இலையை
எடுத்து, வயது வந்த ஆண்கள்
நிர்வாணமாக நின்று கெட்ட வார்த்தைகள்
ஏசி வலையைச் சுற்றிச்சுற்றி
அடிப்பார்கள். இதனால் வலையைப்
பிடித்த தோசம் நீங்கிவிடுவதாக
நம்புகிறார்கள்(40) என்ற செய்தியும் இங்கு
கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

முள்ளிக்குளம் மழைச்செம்புச் சடங்கில்
பெண்கள் மட்டுமே பங்கு பெறுவதும்,
அதில் பங்கெடுக்கும் வண்ணார்
சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரும் பெண்ணாகவே
இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும்,
அச்சடங்கின் ஒரு பகுதியாக அப்பெண்
எருக்கலங்குச்சியால் அடித்து
விரட்டப்படுவது போன்ற பாவனைக்கு
உள்ளாகி வடதிசை நோக்கிப்
போய்விடுவார் என்பதை முன்பே
கண்டோம். மூதேவிக்கு உரிய திசை
வடமேற்கு திசையாகும். சிவன் கோயில்
பிரகாரங்கள் சிலவற்றில் அவளுக்கு
வடமேற்கு மூலையில்தான் சன்னதி
அமைந்திருக்கும் என்று ஆகமங்கள்
கூறுகின்றன. மேலும், வடமேற்குத்
திசைக்கு உரியவள் என்று பொருள்படும்
'நிருதி' என்ற பெயரும் மூதேவிக்கு
உண்டு என்ற புராணச் செய்தியையும்,
மழைச் செம்புச் சடங்கில் நிகழ்த்தப்படும்
பாவனையையும் ஒப்பு நோக்க
வேண்டும்.(41)

தஞ்சை மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளில் அளவுக்கு அதிகமான மழை பெய்தால், மழையை நிறுத்த வெண்டியும் சில சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அப்போது பெண்கள் விளக்குமாறுகளை வானத்தை நோக்கிக் காட்டுகின்றனர்.(42) விளக்குமாறு மூதேவியின் கைக்கருவி என்பது நோக்கத்தக்கது. மூதேவியை வெயிலுடனும், சீதேவியை மழையுடனும் தொடர்புபடுத்தி, 'பல நாள் மூதேவியைத் தாங்கலாம். ஒரு நாள் சீதேவியைத் தாங்கமுடியாது' என வழங்கும் நாட்டார் நம்பிக்கையும்(43) இங்கு கருத்தத்தக்கது.

முள்ளிக்குளம் மழைச்செம்புச் சடங்கில் எருக்கலங்குச்சியால் அடித்து விரட்டப்படுவது போன்ற பாவனைக்கு உள்ளாகின்ற வண்ணார் சமூகப் பெண், 'மூதேவியின் கற்பிக்கப்பட்ட பதிலியே' என இவ்வாய்வு கருதுகிறது. இதன் மூலம் சமூகப் புறக்கணிப்பு செய்யப்பட்ட அவைதீகப் பெண் தெய்வமான மூதேவி சமூக இழிவுக்குள்ளான, இன்னமும் முழுமையாக வைதீகமயமாகாத அடித்தளச் சாதிகளுள் ஒன்றான வண்ணார் சாதியோடு தொடர்புடையதாகக் கற்பிக்கப் பட்டுள்ளது என்ற புதிய கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கற்பிக்கப்பட்ட மூதேவி வண்ணார் சமூகத்தொடர்பு என்பது நேரடியாக அல்லாமல் குறியீட்டு அளவிலும், சடங்கு வடிவத்திலும் காணப்படுகிறது. மழைச் செம்புச் சடங்கும். அதில் வண்ணார் சமூகப் பெண் பெறும் இடமும், அவைதீக தெய்வமான மூதேவியின் தன்மையும், அவைதீக சாதியான வண்ணார் பற்றிய செய்திகளும் அம்மூன்றுக்கும் உள்ள சடங்கு மற்றும் குறியீட்டு அடிப்படையிலான கற்பிக்கப்பட்ட உறவை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மூதேவியின் வாகனமும், வண்ணார்கள் தங்கள் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்துவதுமாகிய கழுதை, அவைதீக

தெய்வத்தின் வாகனம் என்பதால் வைதீக மரபால் இழிவு படுத்தப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. மழைச் சடங்கில் இழிவு படுத்தப்பட்டு எரிக்கப்படும் 'கொடும்பாவி' என்பது மூதேவியே. என்ற சில புதிய கருத்துக்களையும் இவ்வாய்வு நிறுவுகின்றது. இப்புதிய செய்திகளுடன், தமிழ்நாட்டில் சில இடங்களில் மூதேவி தெய்வமானது உருமாற்றத்துக்குள்ளாகி காளி போன்ற நாட்டார் தெய்வங்களுடன் இணைக்கப்பட்டு இன்றும் வழிபாட்டில் உள்ளது என்ற செய்தியையும் இங்கு இணைத்துப்பார்ப்பது என்பது, 'தமிழ் நிலப்பகுதிகளில், நாட்டார் பண்பாட்டில் ஜேஷ்டா தேவியின் தோற்றம் குறித்து ஏதுமில்லை. எனவே நாட்டார் தெய்வங்களுக்கிடையே அவள் உருவமும் காணப்படவில்லை'(44) என்கிற பேரா. ஆர்.வெங்கட்ராமனின் கருத்து தவறானது என்ற முடிவுக்கே நம்மை இட்டுச் செல்கின்றன. கள ஆய்வுகளுள், திரட்டப்பட்ட தகவல்களும் இதனையே உறுதி செய்கின்றன.

இனக்குழுக் கால வளமைத் தெய்வங்களில் பல பின்னர் தோன்றிய நிலவுடமைச் சமூகத்தில் தேவையற்றதாக உணரப்பட்டன. எனவே அவை புறந்தள்ளப்பட்டு, இழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்டன. இந்தியச் சூழலில் நிலவுடமையின் தோற்றத்தோடு பிறந்ததும், அதனை நியாயப்படுத்தும் தத்துவ அரணாக விளங்குவதும் வருணாசிரம மரபே ஆகும். இம்மரபே இங்கு நிலவிய இனக்குழு, வளமைத் தெய்வங்களைத் தன் காலடியின் கீழ் கொண்டு வந்தது. மேலும், வருணாசிரமமயமாதலுக்கு உள்ளாகாத தெய்வங்களை இழிவுபடுத்தியது என்பன போன்ற வரலாற்றுச் செய்திகள் இங்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அதே வேளையில், அடித்தள வெகு மக்கள் மரபை ஒரு ஆதிக்க மரபு ஒடுக்கும்போது, ஒடுக்கப்படுகின்ற மரபானது அதன் அடையாளங்களை

முற்றிலும் இழந்துவிடுவதில்லை. அதன் எச்சங்கள் சில ஆங்காங்கே வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கும். இங்கே, வருணாசிரம ஆதிக்க மரபின் ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளான, அவைதீக மரபான மூதேவி வழிபாடு, முற்றிலும் தன் அடையாளங்களை இழந்து விடவில்லை. மாறாக மழைச் செம்புச் சடங்கு, கொடும்பாவி எரிப்பு என்பன போன்ற நாட்டார் சடங்குகளிலும், குறியீடுகளிலும் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டுள்ளது என்பதும் இவ்வாய்வின் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

வைதீக மரபு, சமூகமனிதனைத் தனிமனிதனாக மாற்றுவதன் மூலம் அவனை வைதீகமயப்படுத்துகிறது. அவைதீக மரபு, இனக்குழு மரபின் தொடர்ச்சியான கூட்டு வழிபாட்டைப் பேணுவதன் மூலம் சமூக உணர்வைத் தனி மனிதர்களிடம் ஏற்படுத்துகிறது என்கிற வரலாற்று உண்மைக்கும் இம் மழைச் செம்புச் சடங்கு மூதேவி வழிபாடு சான்றாக இருக்கிறது.

வருணாசிரமம் அழுக்கின் பிரதிநிதியாக மூதேவியையும். தூய்மை (அ) செழிப்பின் (சுத்தம், விருத்தி) பிரதிநிதியாக லட்சுமியையும் இன்று எதிரெதிராக நிறுத்தியுள்ளது. ஆனால் ஒரு காலத்தில்; அழுக்கின் தெய்வமாக இப்போது கருதப்படும் மூதேவியே வளமையின் மூலத் தெய்வமாகவும் இருந்துள்ளது. மனிதர்கள் உள்ளிட்ட உயிரினங்கள் மற்றும் தாவரங்கள் ஆகியவற்றின் கழிவுகளே 'அழுக்கு' என்ற பெயரால் சுட்டப்படுகின்றன. 'அழுக்கு' என்ற சொல் 'அழுகச் செய்யப்படுவது' என்ற பொருளையே உணர்த்துவதாகும். இந்த 'அழுகல்' என்ற நிகழ்வு மண்ணும் மற்ற இயக்கச் சக்திகளும், காலம் என்கிற பரிமாணத்தோடு கூடி அழுக்குகளின் மீது நிகழ்த்தும் வேதியியல் வினையாகும்.

இந்த வேதியியல் வினையின் விளைவாக மண்ணில் மூலவளம் (சாரம்)

தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறது. பெருக்கிக் கொள்கிறது. மண்ணில் மூல வளமாகிய உரச்சாரமே பயிர்களின் பெருக்கத்திற்கும் பிற அசை உயிர்களின் பெருக்கத்திற்கும் காரணமாக அமைகின்றது.

வேறுவகையில் சொல்வதானால் பயிர்களும், உயிர்களுமாகிய செல்வங்களின் மூலவடிவம் உரமாகும். உரத்தின் மூலவடிவம் அழுக்காகும். பழஞ்சமூகம் வேளாண் உற்பத்தியை மையமிட்டு நிலமானிய மதிப்பீடுகளைக் கொண்டதாகும். பழைய தெய்வங்களும் நிலமானிய உற்பத்தி முறைகளின் வெளிப்பாடுகளாகத்தான் அமைகின்றன. எனவே உயிர் வளர்ச்சியினையும், பயிர்வளர்ச்சியினையும் உருவாக்கும் அடையாளப் படுத்தும் திரு (அ) லட்சுமியினைத் தங்கையாக்கி, அதற்குரிய மூலவளம் சேர்க்கும் உரத்தின் தெய்வத்தை தமக்கையாக (மூத்த தேவி) மூதேவி என்று அடையாளப்படுத்தினர். இது 'காலம்' என்ற உறுதிப்பொருளினை (பிரமாணத்தை) அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

உரம் பயிராகும் கால இடைவெளியே தமக்கைக்கும், தங்கைக்கும் மூத்ததேவிக்கும், இளைய தேவிக்கும் அலெட்சுமிக்கும். லெட்சுமிக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடாகும். எனவே, இந்த ஆராய்ச்சி முடிவின்படி, மூதேவியை அழுக்கின் தெய்வம் என்றதை எழுத்து மரபு சார்ந்த பார்ப்பனிய ஒடுக்குமுறைக் கருத்தியலாகவே பார்க்க முடிகின்றது. எனவேதான் பல்லவ அரசின் தொடக்கக் காலத்தில் மூதேவி பெருந்தெய்வக் கோவில்களில் பரிவாரத் தேவையாக இருந்த போதிலும், பின்னர் சோழர்களின் பேரரசு தோன்றியபோது வைதீக நெறியாளர்களால் கோவிலுக்கு புறமாகத் தள்ளப்பட்டது என்பதே வரலாற்று உண்மை.

இதனை உறுதி செய்யும் சில சான்றுகளையும் கள ஆய்வில் காண

முடிகின்றது. கார்த்திகைத் திருவிழாவின் போது பாண்டிச்சேரி தென்னார்க்காடு பகுதிகளில் சில இடங்களில் 'உரக்குழி' எனப்படும் குப்பைக் கிடங்குகளில் அகல்விளக்குகளை ஏற்றி, அதனைக் 'குப்பை நாச்சியார்' என்ற பெயரில் வழிபடுகின்றனர்.⁽⁴⁵⁾ 'நாச்சியார்' என்ற பெயர் உயர்குடிப்பெண்களையும், திருமகளின் குறியீடான திருவிளக்கையும் குறிக்க வழங்கப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும், செயங்கொண்டம் அருகில் உள்ள உதயநத்தம் என்ற ஊரில் குப்பைக் குழியில் விளக்கு வைத்து வழிபடுவதுடன், பெண் பார்க்க வரும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் வீட்டின் குப்பைக்குழியைப் பார்த்து அவர்களின் செல்வ மதிப்பை அளவிடும் வழக்கமும் உள்ளது.⁽⁴⁶⁾

மேலும், முள்ளிக்குளத்தில் நடைபெறும் மழைச் செம்புச் சடங்கில் எடுத்துண்டு (வறட்டி) இடம் பெறுவதும் அவ்வூரில் 'குப்பை முத்து' 'குப்பை' என்ற பெயர்கள் பெண்களுக்கு வழங்கப்படுவதும் குறிப்பிடத் தகுந்தது. மேலும் குப்பம்மாள், குப்பச்சி என்ற பெயர்கள் நெல்லை மாவட்டத்தில் வழக்கில் உள்ளவை ஆகும்.

இயற்கையின் இயங்கியல் போக்கில் ஏற்படுகின்ற இத்தகைய சிதைவு மற்றும் வளர்ச்சிப் போக்கினை வருணாசிரமம்

உள்வாங்கிக் கொண்டது. அதனை அழுக்கு x தூய்மை என்கிற எதிர்வாக கற்பித்தது. ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியான இசைவான இப்போக்கினை, தன் ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்டும் பொருட்டே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்வானதாகக் கற்பித்தது. அழுக்கு x தூய்மை என்ற இந்த எதிர்வினை, காலநியமம், தேச(இட) நியமம், அதிகாரி (பிறப்பு வழி மேன்மை) நியமம், பல(வலிமை)நியமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு உடலுழைப்பை இழிவானதாகக் கருதும் சமூக உளவியலை உருவாக்கப் பயன்படுத்தியது. மூதேவி வழிபாட்டின் மறைவு அதனைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

நாட்டார் தெய்வங்களை சமஸ்கிருத மயமாக்கும் பண்பாட்டு வன்முறைகள் ஆதிக்க சக்திகளால் முனைப்புடன் நடத்தப்பட்டு வரும் இந்நாளில் அவைதீகத் தெய்வங்கள் மற்றும் அடித்தள அவைதீகச் சாதிகளின் உறவும், தொடர்பும் விரிந்த ஆய்வுக்குரியன. ஒரு பரந்துபட்ட களத்தின் அடிப்படையிலேயே இக்கட்டுரை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரம் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியை வரையறுத்துக் கொண்டு இந்த ஆய்வு தொடரப்படுமானால் பல புதிய உண்மைகள் வெளிவரக்கூடும்.

மேற்கோள்கள்

23. தகவலாளி மா.மாரியப்பன், 50, (வண்ணார்), பீபிகுளம், மதுரை 09.06.2001
24. தகவலாளி சண்முகம், 48, (வண்ணார்) குருக்கள்பட்டி
25. தகவலாளி முருகேசன், 45, (வண்ணார்) பெருமாள்புரம், திருநெல்வேலி
26. தகவலாளி வே. கட்டளை கைலாசம், 45, ம.தி.தா. இந்துக்கல்லூரி, திருநெல்வேலி
27. Edgar thurston, "Vannan" Caster and tribes of south india, Vol-VII page 315-321
28. தகவலாளி பேரா.தொ.பரமசிவன், 52, திருநெல்வேலி, 01.05.2000
29. தகவலாளி, பிச்சை 75, (வண்ணார்), லெட்சுமி 70 (வண்ணார்), சுரண்டை 02.09.2000
30. தகவலாளி பூசாரி என்ற கண்ணப்பத்தேவர் 75, ஊர்க்காடு, 21.04.2000
31. தகவலாளி சுப்பையா 55 (வண்ணார்), வண்ணாரமாதன் கோவில் பூசாரி, வேடர்மப்பட்டி 02.04.2000

32. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, AES, சென்னை 1988
33. முனைவர் த. கருப்பையா, தென்தமிழகத்தில் மதுரை வீரன் வழிபாடும் கதைப்பாடலும், முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேடு, 1997-98, காந்திகிராம பல்கலைக்கழகம், காந்திகிராமம், பக். 182.
34. வீ.மீ.ஞானப்பிரகாசம், க.ப.அறவாணன் (பதி.), 1974, நாட்டுப்புற இலக்கியப் பார்வைகள், பக்.41
35. தே.லூர்து, 1981, நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகள், தொகுதி 1, பக். 222, பாரிவேள் பதிப்பகம், திருநெல்வேலி
36. த.ந.ஜெயச்சந்திரன்,மேய்ப்பனும் மேய்ச்சல் நிலமும் , குமுதம் 29.06.2000
37. தகவலாளி செ.முத்துக்கனி, 25, வரலாற்று ஆய்வாளர், பாளையங்கோட்டை
38. தகவலாளி மா. பரதன், 42 (பள்ளர்),சேதுராயன் புதூர், திருநெல்வேலி
39. தே.லூர்து, 1981, பக்.229
40. ஏ.ஜார்ஜ், மீனவர் தொழில் சடங்கு முறைகள், பாரதி விழா சிறப்பு மலர், 1988, கலை இலக்கியப் பெருமன்றம், குமரிமாவட்டம்
41. தி.நா.சுப்பிரமணியம், 1944, பக்.289
- 42.தே.லூர்து, 1981, பக்.229
43. வீர.அசோகன், வழக்காற்றில் மழை, ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 3, 1981, பக்.510
44. N.Subramanyan(Ed), Jyeshtha Devi - An astronomical clue to a fallen deity, Tamil Studies, International Institute of Tamil Historical Studies, Madurai, Vol.II, July 1982, P.22
45. தகவலாளி பேரா.தொ.பரமசிவன், திருநெல்வேலி, 04.03.2003
46. தகவலாளி எம்.தமிழ்மாறன், இளங்கலை இரண்டாமாண்டு மாணவர், உடற்கல்வியியல்துறை, ம.தி.தா. இந்துக்கல்லூரி, திருநெல்வேலி 05.03.2003

(உரைமொழிவு இதழில் முதலில் வெளியான இக்கட்டுரை முழுமையாகவும் சான்றாதாரங்களுடனும் புதுவிசை இதழில் 2005 ஜூன் இதழில் வெளிவந்தது. இப்பொழுது பொற்றாமரை மின்னிதழில் இரண்டு பகுதியாக வெளியாகிறது.)

